

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci navrhovateľa: **R. R. M.**, štátneho príslušníka Ruskej federácie, *zastúpeného Mgr. Z. Š.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu zo dňa 29. mája 2006, č.p.: MU-392-14/PO-Ž/2006, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. mája 2008, č. k. 10 Sz 58/2006-144, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. mája 2008, č.k. 10 Sz 58/2006-144 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozhodnutie odporcu zo dňa 29. mája 2006, č. MU-392-14/PO-Ž/2006 potvrdil v časti, ktorou nebol navrhovateľovi udelený azyl. Týmto rozsudkom zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. rozhodnutie odporcu v časti, ktorou bolo rozhodnuté, že na navrhovateľa sa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona o azyle do Ruskej federácie, a v tejto časti vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Krajský súd navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu navrhovateľ podal odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, ktorou bolo potvrdené rozhodnutie odporcu zo dňa 29. mája 2006 zmenil tak, že rozhodnutie odporcu

v časti, ktorou nebol navrhovateľovi udelený azyl zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že ani odporca náležite nepreskúmal skutkový stav veci a že rozhodnutie odporcu neobsahuje presvedčivý dôvod pre neudelenie azylu navrhovateľovi. Navrhovateľ v čase odchodu z Čechenska mal len 18 rokov. Z Čechenska odišiel z dôvodu, že sa chcel dostať za svojimi rodičmi, ktorým bol udelený azyl v Rakúsku. Navrhovateľ už v Čechensku nemohol ďalej zostať, pretože po dovŕšení dospelosti by sa mu mohlo stať, že problémy jeho otca by sa preniesli na navrhovateľa. Nemohol ostať ani vzhľadom na všeobecnú situáciu v Čechensku, ktorá bola veľmi nebezpečná a hrozilo mu, že sa môže stať obeťou únosu alebo zabitia. Dôvody, pre ktoré sa navrhovateľ obával zostať v Čechensku, sú odvodené od jeho otca, kvôli ktorým bol jeho otcovi, ako aj celej rodine, udelený azyl v Rakúsku. Navrhovateľ je síce samostatnou osobou, ale zároveň je súčasťou rodiny, ktorá v jednom členskom štáte EÚ preukázala, že jej hrozí prenasledovanie v prípade návratu do Čechenska. Podľa navrhovateľa odporca by mal dokázať, že navrhovateľovi prenasledovanie v Čechensku nehrozí. V prípade, ak mal súd pochybnosti o niektorej časti jeho výpovede, mal možnosť počas pojednávania tieto otázky objasniť a riadne zistiť skutkový stav veci. V Čechensku naďalej dochádza k hromadnému porušovaniu ľudských práv zabitím, únosom, mučením a prenasledovaním, ktorých obeťami sa stávajú najmä mladí ľudia.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie odporcu v časti, ktorou nebol navrhovateľovi udelený azyl. Uviedol, že navrhovateľ nespĺnil podmienky pre udelenie azylu zakotvené v ustanovení § 8 alebo 10 zákona o azyle. Navrhovateľ nespĺnil podmienky opodstatnených obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo k príslušnosti k určitej sociálnej skupine v krajine pôvodu, resp. posledného trvalého pobytu. Navrhovateľ nebol prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd, tak ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov. Navrhovateľ prvýkrát požiadal o udelenie azylu po nelegálnom príchode na územie Slovenskej republiky dňa 25.10.2005. Prvé konanie o udelenie azylu bolo zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona o azyle. Proti tomuto rozhodnutiu nepodal opravný prostriedok a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.12.2005. V tom čase sa podľa jeho vyjadrení mal zdržiavať v Rakúsku, kde jeho žiadosti o udelenie azylu nebolo vyhovené, na čo odišiel do Francúzska, kde tiež požiadal o udelenie azylu. V zmysle nariadenia Rady ES č. 343/2003 („Dublinské nariadenie“) bol z Francúzska dňa 21.03.2006 vrátený na územie Slovenskej republiky, nakoľko je podľa tohto medzinárodnoprávneho záväzku na konanie o udelenie azylu príslušná Slovenská republika. Odporca sa plne stotožňuje s časťou rozsudku, ktorá bola opravným prostriedkom napadnutá ako aj s odôvodnením krajského súdu k tejto časti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel

k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 1. októbra 2008 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Konanie o udelenie azylu na území SR je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území SR je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy SR).

Podľa § 2 písm. o) zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenie života alebo slobody alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak na osobu, ak je vykonávané, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi v štáte, ktorého je cudzinec štátnym občanom alebo v štáte, v ktorom cudzinec mal bydlisko, ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, alebo ak tento štát nie je schopný zodpovedajúcim spôsobom zabezpečiť ochranu pred takýmto konaním.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu v časti, ktorou nebol navrhovateľovi udelený azyl.

Najvyšší súd SR v medziach odvolania ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca odôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu skutočnosťou, že navrhovateľ nespĺnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu a zakladá svoju žiadosť na dôvodoch nedostatočných pre udelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a vychádzal aj z informácií o situácii v krajine pôvodu.

Ak navrhovateľ namietal, že jeho rodičom a súrodencom bol udelený azyl v Rakúsku, táto skutočnosť, aj podľa názoru odvolacieho súdu, sama osebe neznamená, že navrhovateľ spĺňa predpoklady pre jeho udelenie. Správny orgán, ktorý rozhoduje o azyle, musí posudzovať každú žiadosť o azyl osobitne, s ohľadom na okolnosti toho ktorého prípadu.

Podľa názoru odvolacieho súdu z rozhodnutia odporcu je dostatočne zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodnutí vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 (resp. § 10) zákona o azyle.

Odvolací súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie odporcu v napadnutej časti za vecne správne. Krajský súd napadnutý rozsudok náležite odôvodnil a odvolací súd sa so závermi, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozsudku stotožnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p. a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 1. októbra 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová